

се скитатъ цѣли стада кучета, необикновено зли и настървени. „Яли сж човѣшко месо“, обяснява единъ войникъ. Хора въ селото почти нѣма. Върнали сж се само нѣкои отъ мъжетъ, българи.

Нѣколко часа по-късно азъ напуцахъ това скръбно, разрушено и опустошено село, въ което сякашъ се бѣше скрила и спотаила самата смъртъ. Минавахъ покрай последната, най-крайна хижа. Наблизо до нея се виждаше новъ гробъ съ бѣлъ, дъсченъ кръстъ. Една стара жена лепѣше съ глина изкривенитѣ стени. Тя се мъчеше да затули тия дупки, които гранатитѣ бѣха открили. Нещастieto за нея може би не бѣше нѣщо повече отъ това.

— А тоя гробъ чий е, бабо?

— Шестъ момчета заровиха тамъ. Ваши момчета.

Тоя гробъ бѣше само нѣколко крачки отъ малката кѣща. Върху него имаше китка увѣхнали цвѣта и угаснала недогорѣла свѣщъ.

Азъ отминахъ. Приведена пакъ, старата жена продължаваше да лепи стениѣ на малката хижа.

Презъ цѣлия день почти се чуваха топовни гърмежи на изтокъ. Това бѣха днитѣ, когато ставаха боеветѣ при Люле-Бургасъ. Но за това не знаехме още. Ние следѣхме тия гърмежи съ безпокойство и затаенъ страхъ, сле-